

KESERŰ Persze. Persze. Még éppen elérem a vonatom.

HÉDI Itt egy ezres taxira. Várjon, tegye még el ezt is! Skót whisky. A legjobb. Ne szarozzon, fájdalomdj, ez mindenkinek jár. Tegye már bele a táskájába! Amúgy maga itt sem volt. Én a világon sem vagyok, értve? Na, kopjon, kopjon már. Jut eszembe: itt kimegy, és rögtön balra. De aztán hess picsába!

(Folytatása következik.)

Balogh Attila

NUMERO XXXVIII

Már fölegyenesedve ugyan,
de emigrál belőlem
a megfényesedett cigány,
a mocskos költő
itthon marad,
bámulni
óvatosan
a szegénység zsúfolt,
meleg
óljából
a kiemelt,
a haza csípőjéhez
bilincsel,
zaklatott
szoknyát,

lángol
a szerelem,
a kanonizált
kanonok
ijesztő
idején,
fészkelődik
a savanyú szagú
temetés lepkéje,
szárnya
megreped,
okosan
kettéhasad,
mint
a hasad,
és fölrobban

a látvány,
mint
az eldugott
gránát,
a csecsemők
szagos
szemhéja
mögött,
amikor
lekapcsolod
a lármás
lámpát
és a televíziót
is

– én csupán nézem,
perselyfóbiás,
suicid pénzen,
az ágyékellenőrző
inkvizítorok
pin kódját,
szorgalmas
hacker lehetnék,
ha
ölemre,
ha
eszemre
ömlene
a meleg
cici
s minden teje,
a letiltott melled bimbóit
dombokká
építhetném,
a zászlókat
mozgató
huzat
miatt,

s talán
ki is nyithatnám
immár
ügyesen
azt a szobát,
ahol megsebesült
az ülepem,
ahol

az éjszaka parancsának
szót fogadva
szétfröccsent
fényes
seggem,
narancsai
a furunkulus
fogságából
kidurrannak,
mint
a zárlatos,
beteg
fény,
az ügyeletes
mennyezet
diszkrét
színe
ként,
az üres
szobából

– s így láthatnám
a már csak
szememnek tetsző
gyönyörű
imád
s talán
pinádat
is,
hogyan
az üvegszerkesztésű
faszom szilánkjai
ne
repedjenek,
ne
szilánkosodjanak
érthető pornóvá,
hogyan ne
másszon ki
a szaporodás
evolúciós
olcsó
oka
a verset őrző
papírra
se,

heteroszexuális
diktatúra,
ahogyan kiöntöd
testem sárga
sarkából
a fölkáromkodott férfit,
nőstényi jog,
amikor vérzik
az ebéd,
a cékla
színe
szinte
átszivárog
minden egyes
falaton,
és nem ébred föl
hasadon
a két mankó közé
szorult
visító
ember,
dobáld kutyának
ügyesen
a kekszet,
keresd meg
bennem
a homo sapienset,

ugató kortársa
az Istennek,
ne csókolj
szakrális
időben,
mert lekésed
a villamost,
a buszra érvényesült
véres bizonyítékát
a sebnek,
így avattad érvényessé,
hogyan
alattad a vatta
utazik,
a zongora elvihető,
én még maradnék
egy keveset,

szédülök nélküled,
mint
az üzenet tetején
makacsul
kapaszkodó
bélyeg,
hiányzol,
mint
mankómból
a csont,
nagybőgőhöz
bilincselve,
magyar
maradok,
s itthon
maradok,
szagold meg
a cigányt,
s így leszek
ünnepelt
posztgraduális
ünnepen,
fertőtlenített
kredit
pont,

el-elbambuló,
kék szonettel
nem megyek
fényes
könyvespolcra,
papír lábaimmal
kórházba
se,
ne simogass!,
ne
ölelj!,
ne
szeress!,
minden érintésedkor
tragédiák,
bibliai
járványok
fröccsennek
belőlem,
már az Isten
arcára
is,

láthatod, Uram,
itt fekszem
a pap házában,
kakálni kell,
utána szépen megfésülködöm,
most már hasonlítok
az egyformákhoz,
láthatod,
magyarok vannak
a közelemben
megint,
biztonságos,
fehér
a bőrük,
kék a szemük,
ágyékbüszkék,
szeretnek engem,
s olykor-olykor
fölém hajolnak.

Veliky János

EÖTVÖS JÓZSEF KORESZMÉI

A kétszáz éve született szépíró-politikus és államfilozófus Eötvös József a magyar reformkori politikusok második generációjához tartozott. Közéletben elfoglalt helyét azonban nem csupán a nemzedéki különbségek, hanem számos más kulturális-társadalmi tényező alakította, elsősorban a polgárosodás feszültségekkel terhes életproblémáinak összessége s főként koreszmékhez való viszonya. Mindez politikustársai körében a többségtől legalább oly mértékben megkülönböztette, mint amennyire másokkal összekapcsolta.

Közéleti pályája hagyományos keretek között indult, mégsem lett belőle hivatalnok. Nem kedvelte meg sem a feudális abszolutizmus társadalomidegen hivatalnokszellemét, sem a rendies nemesi közéletet. Bár arisztokrata származású volt, közelebb állt hozzá a polgári életforma. Erről a tulajdonságáról egyik kortársa egy 1870-es években elhangzott emlékbeszédben a következőket mondta: „*semmit sem örökölt atyjától, csak előjogait, melyek ellen egész életén át küzdött. A finom modoron kívül semmi sem mutatta benne az arisztokratát. Polgár volt érzeteiben, szokásai- és életmódjában*”.¹ Munkásságának összetettsége a hazai polgárosodás sokszínű világában inkább tipikusnak fogható fel, így ez társaitól nem különböztette meg. A reformkor nagy kérdéséről, a polgári változásokról vallott nézetei viszont a politikai eliten belül nagyon sajátos helyet jelöltek ki számára.

Több kortársához hasonlóan 1837–38-ban – első hosszabb nyugat-európai utazását követően – közéleti programadásra készült. 1837 decemberében széchenyis gesztussal